Жінки торгують надвечір тріскою,
живою, вимученою, такою,
що помирає їм на руках.
Сонця, що мали давно зайти,
птахами стрибають по камінню,
й дивуючись тихо такому вмінню,
жінки і не бачать як ці сонця
ховаються їм в животи.

Діти старих кам’яних будинків
зростають без музики і годинників,
читають книги в рибальських церквах.
Пірнають в заливів тепло прозоре
і їхні очі на цій глибині
світлі від того, що дивляться в море,
темні від того, що бачать на дні.

Печальні рибалки виходять в ніч,
женуться за вітром і, дивна річ,
збирають давнє рибальське спорядження,
шукають дорогу до власного порту
й надійними сітями вкотре і вкотре,
б’ючись човном об хвилі тверді,
в глибокій, неначе смуток, воді
виловлюють свої відображення.